



อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้เพียงบางข้อ ซึ่งอธิบายตามแนวคิดเรื่องความตั้งใจทางกายภาพและเพศจากงานวิจัยในอดีต ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าจะถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่าทั้งในอาชีพนักวิจัยและอาชีพนักเขียน ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สำหรับอาชีพนักวิจัย และ .01 สำหรับอาชีพนักเขียนและผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cash และคณะ (1977) ที่ได้ทำการวิจัยและพบว่า ในงานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถและศักยภาพในการทำงานมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า

ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่า ตามแนวคิดเรื่องความตั้งใจทางกายภาพนั้น บุคคลที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงนั้น มักถูกรับรู้ว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า และจากการวิจัยในครั้งนี้ที่ให้นิยามการประเมินความสามารถในที่นี้เป็นความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพนั้น ก็ย่อมให้ผลที่เป็นไปในทางเดียวกัน ที่มักจะมองว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงนั้น น่าจะประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 2 เพศชายจะถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวคือเพศชายไม่ได้ถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิง แต่กลับพบว่าในอาชีพนักวิจัย เพศหญิงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ขณะที่อาชีพนักเขียนนั้น เพศชายและเพศหญิงได้รับการประเมินความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Cash และคณะ (1977) ที่กล่าวว่าแม้ในงานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง เพศชายยังคงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ผลการวิจัยข้างต้น อาจเป็นไปได้ตามความคิดของผู้วิจัยคือ เมื่อพิจารณาจากตารางค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการประเมินความตั้งใจทางกายภาพของภาพเพศชาย 6 ภาพ และหญิง 6 ภาพ (ตารางที่ 2) พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจทางกายภาพของภาพเพศหญิง ($M = 3.96$) มีระดับที่สูงกว่าภาพเพศชาย ($M = 3.42$) ซึ่งเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตแล้วพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งอาจสามารถอธิบายในอาชีพนักวิจัยได้ว่า เนื่องจากข้อค้นพบในเรื่องแนวคิดความตั้งใจทางกายภาพที่พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพที่สูงกว่าจะถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ทำให้ในอาชีพนักวิจัย กลุ่มเพศหญิงถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชาย แต่ผลการวิจัยในอาชีพนักเขียนกลับพบว่าทั้งสองเพศถูกประเมินไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ต่อไปโดยแยกตามอาชีพ พบว่ามีข้อสังเกตได้ประการหนึ่งคือ ถึงแม้ทั้งอาชีพนักวิจัยและนักเขียนนั้น ภาพเพศหญิงจะได้รับการประเมินว่ามีความตั้งใจมากกว่าภาพเพศชาย แต่พิสัยความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างภาพเพศหญิงและภาพเพศชายในอาชีพนักวิจัยมีพิสัยความแตกต่างมากกว่าในอาชีพนักเขียน กล่าวคืออาชีพนักวิจัย เพศหญิงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 4.41 เพศชายเท่ากับ 3.44 ในขณะที่อาชีพนักเขียน เพศหญิงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.78 เพศชายเท่ากับ 3.39 อิทธิพลของการรับรู้ระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกันในแต่ละเงื่อนไขอาชีพ ทำให้ผลในอาชีพนักวิจัย เพศหญิงถูกประเมินว่ามีความสามารถสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในอาชีพนักเขียนเพศชายและเพศหญิงถูกประเมินว่ามีความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ จากสาเหตุที่ผลออกมาไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cash และคณะ (1977) ที่กล่าวว่า แม้ในงานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง เพศชายยังคงได้รับการประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศหญิงนั้น อาจเป็นเพราะงานวิจัยของ Cash มีลักษณะเป็นการออกแบบงานวิจัยแบบระหว่างกลุ่ม (between group) ในขณะที่งานของผู้วิจัยเป็นการออกแบบงานวิจัยแบบภายในกลุ่ม (within group) ซึ่งทำให้ผลการทดลองที่ได้ออกมาแตกต่างไปจากงานวิจัยของ Cash นอกจากนี้ คำอธิบายของ Cash ซึ่งเป็นงานวิจัยตั้งแต่เมื่อปี ค.ศ.1977 อาจไม่สามารถนำมาอธิบายได้ในปัจจุบัน เพราะปัจจุบันนี้ ประเด็นเรื่องความไม่เท่าเทียมกันทางเพศเริ่มลดน้อยลงไปจากอดีตมากขึ้น อีกทั้งยังมีกลุ่มสตรีนิยม (Feminism) ที่ให้การสนับสนุนสิทธิสตรีให้เท่าเทียมกับเพศชายมากขึ้น ความเชื่อใหม่นี้อาจส่งผลให้ข้อค้นพบเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศแตกต่างไปจากข้อค้นพบของ Cash และคณะ

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าจะได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า

ผลการวิจัยนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 เพียงบางส่วน โดยพบว่าทั้งอาชีพนักวิจัยและนักเขียน ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงจะได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงและผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สาเหตุที่ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น อาจอธิบายได้ว่าอาจเป็นเพราะโดยปกติ ในชีวิตประจำวันของคนเรา เรามักจะพบเห็นผู้คนส่วนใหญ่ที่มีความตั้งใจระดับปานกลาง ซึ่งถือว่าเป็นหน้าตาระดับโดยเฉลี่ย เราสามารถพบเห็นบุคคลทั่วไปเหล่านั้นประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน จากการที่คนเราเห็นผู้ที่มีหน้าตาระดับปานกลางที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับผู้ที่มีหน้าตาระดับปานกลางและทำให้เชื่อว่าพวกเขาอาจจะประสบความสำเร็จเพราะความสามารถไม่ต่างจากผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงมากนัก

อย่างไรก็ตาม การเอาตัวแปรความตั้งใจดูใจทางกายภาพในระดับปานกลางเพิ่มเข้ามาอีกหนึ่งระดับ ผลที่ได้เมื่อเพิ่มเติมเข้ามาแล้วอาจให้ผลไม่แตกต่างชัดเจนเท่ากับการเปรียบเทียบเพียงสองระดับเท่านั้น นั่นคือ ระหว่างผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพสูงและผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพต่ำ ซึ่งผู้ประเมินนั้นสามารถตัดสินใจและรู้สึกเปรียบเทียบได้ง่ายกว่า จึงมีงานวิจัยน้อยชิ้นที่จะมีตัวแปรความตั้งใจดูใจทางกายภาพถึงสามระดับ จึงเห็นงานวิจัยที่ผ่านมาในอดีตไม่นิยมที่จะใส่ตัวแปรความตั้งใจดูใจทางกายภาพระดับปานกลางเข้ามา อาจเพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้รับเกิดการตัดสินใจได้ชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพสูงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็พบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถของผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพสูงนั้น ($M = 4.71$ ในอาชีพนักวิจัยและ $M = 4.70$ ในอาชีพนักเขียน) มีค่ามากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพปานกลาง ($M = 4.68$ ในอาชีพนักวิจัยและ $M = 4.67$ ในอาชีพนักเขียน) และการที่ผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพสูงและปานกลางได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จว่าเกิดจากความสามารถมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจดูใจทางกายภาพต่ำ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของความตั้งใจดูใจทางกายภาพตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 4 เพศชายจะได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่าในอาชีพนักวิจัย เพศชายและเพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยเพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถสูงกว่าเพศชาย ส่วนในอาชีพนักเขียน พบว่าเพศชายและเพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cash และคณะ (1977) ที่พบว่าแม้ในงานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง เพศชายก็ได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากกว่าเพศหญิง

ถึงแม้ผลการวิจัยจะไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ก็สอดคล้องกับข้อค้นพบที่ว่าในอาชีพนักวิจัย เพศหญิงถูกประเมินว่ามีความสามารถมากกว่าเพศชาย แต่ในอาชีพนักเขียน เพศ

ชายและเพศหญิงถูกประเมินว่ามีความสามารถไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ผลการวิจัยจึงเน้นให้เห็นอิทธิพลของความตั้งใจทางกายภาพอย่างเด่นชัด กล่าวคืออาจเกิดจากการที่ค่ามัชฌิมเลขคณิตของระดับความตั้งใจทางกายภาพของเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงกว่าก็จะได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความสามารถสูงกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ จึงทำให้ความตั้งใจทางกายภาพเข้ามามีอิทธิพลกับคะแนนการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความสามารถ จนทำให้เพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความสามารถสูงกว่าเพศชายในอาชีพนักวิจัย ส่วนในอาชีพนักเขียนซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของระดับความตั้งใจทางกายภาพระหว่างสองเพศไม่แตกต่างกันมากนัก ทำให้เพศชายและเพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ Cash และคณะ (1977) ที่ว่าแม้จะเป็นงานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง เพศชายยังคงได้รับการประเมินว่าจะประสบความสำเร็จมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะงานวิจัยของ Cash มีลักษณะเป็นการออกแบบงานวิจัยแบบระหว่างกลุ่ม (between group) ในขณะที่งานของผู้วิจัยเป็นการออกแบบงานวิจัยแบบภายในกลุ่ม (within group) ซึ่งทำให้ผลการทดลองที่ได้ออกมาแตกต่างไปจากงานวิจัยของ Cash นอกจากนี้ งานวิจัยของ Cash นั้นเป็นงานตั้งแต่ ค.ศ. 1977 จึงทำให้อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาบ้าง เพราะปัจจุบันอคติเรื่องความไม่เท่าเทียมกันทางเพศดูจะลดลงไปมากกว่าแต่ก่อนแล้ว

ข้อค้นพบเพิ่มเติม

ข้อค้นพบเพิ่มเติมเหล่านี้เป็นข้อค้นพบที่ผู้วิจัยวิเคราะห์เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเนื่องจากยังไม่มีข้อสรุปเกี่ยวกับสมมติฐานเหล่านี้ที่ชัดเจน ผลที่ออกมาจึงมีหลากหลายดังนี้

การอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความพยายาม

งานวิจัยนี้พบว่า ในอาชีพนักวิจัย ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความพยายามมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 โดยผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางมีค่ามัชฌิมเลขคณิตในการอนุমানสาเหตุของความสำเร็งไปที่ความพยายามสูงมากที่สุดตามด้วยผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำและสูงตามลำดับ และพบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการ

อนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ ส่วนในอาชีพนักเขียนพบว่า ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยนี้พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงจะได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามน้อยกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเห็นว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงนั้นมีความสามารถอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องพยายามมากนัก ในขณะที่ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำมีความสามารถน้อยกว่าจึงจำเป็นต้องพยายามให้มากขึ้น และอาชีพนักวิจัยเป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความรู้ทางวิชาการจึงจำเป็นต้องอาศัยความพยายามในการศึกษาและเข้าใจเป็นอย่างสูง ในขณะที่อาชีพนักเขียนนั้นไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในเชิงวิชาการมากเท่านักวิจัย อาจจะทำอาชีพพรสวรรค์ส่วนบุคคลในการคิดข้อเขียนขึ้นมาได้ จึงทำให้ผู้ที่มีระดับความตั้งใจทางกายภาพที่แตกต่างกันในอาชีพนักเขียนได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามไม่แตกต่างกัน

เพศหญิงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในอาชีพนักวิจัย และที่ระดับ .05 ในอาชีพนักเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Taynor และคณะ (1975) ที่พบว่า เพศหญิงจะได้รับการอนุমানสาเหตุไปที่ความพยายามมากกว่าเพศชาย

การอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงาน

ในอาชีพนักวิจัย ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลาง และต่ำได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนอาชีพนักเขียนพบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 และมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานไม่แตกต่างกับผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำ

จากข้อค้นพบนี้อาจอธิบายได้ว่า ยังไม่มีงานวิจัยใดที่สรุปผลเกี่ยวกับการอนุমানสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานได้อย่างจริงจัง มีการพบเพียงว่าผู้ประสบความสำเร็จ

สำเร็จจะถูกมองไปที่ความง่ายของงาน อาชีพนักวิจัยเป็นอาชีพที่ดูจะมีความยาก ต้องอาศัยหลักการทางวิชาการหรือมีการศึกษาในระดับสูงเข้ามามีส่วนร่วมประกอบจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างอาจมองว่า ลักษณะความยากง่ายของงานนักวิจัยมีลักษณะยากเหมือนกันหมด ระดับความตั้งใจทางกายภาพจึงไม่มีบทบาทในอาชีพนี้ ส่วนการที่ความตั้งใจทางกายภาพเข้ามามีบทบาทต่อการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จในอาชีพนักเขียนไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานนั้น ผู้วิจัยยังไม่สามารถหาเหตุผลที่จะมาอธิบายได้

เพศชายและเพศหญิงได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีการวิจัยใดที่สามารถสรุปผลของการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานกับตัวแปรเพศได้อย่างจริงจัง เนื่องจากอาชีพที่คัดเลือกมาเป็นอาชีพที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง จึงทำให้การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่ลักษณะความยากง่ายของงานต่อเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชค

ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม พบว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางและต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางได้รับการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคมากกว่าผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากข้อค้นพบนี้สามารถอธิบายได้ดังนี้ อาจเป็นไปได้ว่าในสังคมไทยมีความเชื่อในเรื่องโชคกลางค่อนข้างสูง แม้กลุ่มตัวอย่างจะเป็นเด็กรุ่นใหม่ก็ตาม แต่เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าความคิดเดิมๆเกี่ยวกับคำกล่าวที่ว่า “แข่งอะไรก็แข่งได้ แต่คนเราแข่งบุญแข่งวาสนากันไม่ได้” คำว่า “บุญ” หรือ “วาสนา” นี้ อีกนัยหนึ่งก็คือการมีโชคนั่นเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออกในสังคมไทย คนจะมองว่าการมีโชคของบุคคลเป็นเรื่องดีและมักจะอยู่ติดหรือเคียงคู่มากับคนที่ลักษณะดีๆ ซึ่งในสังคมตะวันตกจะมองว่าเรื่องโชคเป็นเรื่องนอกเหนืออำนาจการควบคุม และสังคมตะวันตกจะมีแนวคิดเป็นแบบปัจเจกนิยม (Individualism) จึงมองว่าสิ่งที่ได้มาหรือประสบความสำเร็จนั้นต้องมาจากความสามารถภายในของตัวคนทั้งสิ้น ขณะที่ในสังคมไทยเป็นสังคมที่ช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกัน

และกัน มีการรวมกลุ่มกัน เพราะฉะนั้นจึงไม่มองเพียงความสามารถภายในตนเองเท่านั้น หากยังมีสิ่งเกื้อหนุน อุปถัมภ์คนอยู่ ซึ่งสิ่งนั้นก็คือการมีโชคนั่นเอง

เพศชายและเพศหญิงได้รับการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีการวิจัยใดที่สามารถสรุปผลของการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคกับตัวแปรเพศได้อย่างจริงจัง เนื่องจากอาชีพที่คัดเลือกมาเป็นอาชีพที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลาง จึงทำให้การอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่โชคต่อเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เพิ่มเติมอีกด้วยว่าแต่ละระดับความตั้งใจทางกายภาพนั้นถูกอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่สาเหตุใดมากที่สุด พบว่า ในผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงนั้นได้รับการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพปานกลางและต่ำนั้นได้รับการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความพยายามมากที่สุด ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยภายใน ในขณะที่สาเหตุของลักษณะความยากง่ายของงานและโชคนั้นได้รับการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จเป็นลำดับรองลงมา ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยภายนอก โดยเฉพาะสาเหตุของความสำเร็จจากโชคนั้นได้รับการอนุமானไว้น้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยด้านการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จหลายชิ้นที่ให้หลักฐานว่า ผู้ที่มีความตั้งใจทางกายภาพสูงมักจะได้รับการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จไปที่ความสามารถมากที่สุด และสาเหตุของความสำเร็จที่เป็นปัจจัยภายนอกก็จะได้รับการอนุமானว่าเป็นปัจจัยที่ใช้ถูกอนุமானสาเหตุของความสำเร็จน้อยที่สุด

โดยสรุปแล้ว จากผลการวิจัยของผู้วิจัยที่ศึกษาเรื่องอิทธิพลของความตั้งใจทางกายภาพและความแตกต่างระหว่างเพศต่อการประเมินความสามารถและการอนุமானสาเหตุของความสำเร็จนี้ ในการวิจัย ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมตัวแปรที่เป็นระดับกลางเข้าไปในเรื่องตัวแปรระดับความตั้งใจทางกายภาพ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าเท่าที่ศึกษามีงานวิจัยไม่กี่ชิ้นที่มีการเปรียบเทียบ 3 กลุ่ม นั่นคือระดับความตั้งใจทางกายภาพสูง ปานกลางและต่ำ งานวิจัยที่ผ่านมามีเพียง 2 ระดับนั่นคือความตั้งใจทางกายภาพสูง และต่ำ อีกทั้งตัวแปรอาชีพที่ใช้ประกอบในการประเมินความสำเร็จมักเป็นงานด้านบริหาร ซึ่งถูกรับรู้ว่าเป็นงานที่ลักษณะเพศของงานเป็นแบบชาย และมีงานเพียงชิ้นเดียวของ Cash และคณะ (1977) ที่เพิ่มตัวแปรอาชีพหรืองานที่มีลักษณะทางเพศเป็นกลางเข้าไป

ทำให้ผลการวิจัยของผู้วิจัยถือว่าเป็นเรื่องค่อนข้างใหม่ เพราะได้ใช้งานที่มีลักษณะทางเพศที่เป็นกลางและเพิ่มระดับความดึงดูดใจทางกายภาพระดับปานกลางเข้าไปอีกหนึ่งระดับ ทำให้ผลการวิจัยที่ออกมา นั้น มีทั้งสนับสนุนและไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานโดยอ้างอิงจากหลักฐานงานวิจัยในอดีต ส่วนที่สนับสนุนสมมติฐาน ส่วนใหญ่นั้นเป็นเรื่องความดึงดูดใจทางกายภาพ ที่พบว่าผู้ที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพที่สูงกว่ามักจะได้รับการประเมินความสามารถสูงกว่าผู้ที่มีความดึงดูดใจทางกายภาพที่ต่ำกว่า ซึ่งก็พบว่าแนวคิดเรื่องความดึงดูดใจทางกายภาพส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับการประเมินความสามารถหรือการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จ มักจะได้ผลเป็นไปตามนั้น ดังงานวิจัยหลายชิ้นในอดีต ทำให้ผู้วิจัยมองว่าปรากฏการณ์นี้อาจเป็นปรากฏการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในสังคม ดังนั้นจึงควรมีการปลูกฝังให้คนทั่วไปได้ตระหนักถึงข้อนี้ว่าไม่ควรพิจารณาหรือตัดสินใครโดยดูเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเพียงอย่างเดียว หรือหากมองในมุมกลับกัน ในเมื่อปรากฏการณ์นี้จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ควรสนับสนุนให้บุคคลรู้จักปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้นเพื่อมีความดึงดูดใจทางกายภาพดีขึ้นในระดับหนึ่ง การปรับปรุงบุคลิกภาพที่ถูกประเมินว่าจะทำให้บุคคลมีความดึงดูดใจทางกายภาพที่สูงขึ้นอย่างหนึ่งก็คือ การย้อม ดังที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในบทที่ 1 ก็จะทำให้บุคคลดีขึ้น อีกทั้งยังทำให้สัมพันธภาพระหว่างบุคคลดีขึ้นอีกด้วย เมื่อสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นดีขึ้น บุคคลก็จะรู้จักปรับปรุงบุคลิกภาพของตนให้ดีขึ้นด้วยเช่นกัน ในขณะที่เรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ มีงานวิจัยค่อนข้างน้อยชิ้น และไม่มีการที่ควบคุมตัวแปรด้านอาชีพให้มีลักษณะเพศของงานเป็นกลาง มีเพียงงานของ Cash และคณะ (1977) ซึ่งถือว่าเป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างเก่า ทำให้ผลที่ออกมาได้จะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา นั่นคือ ปัจจุบันเพศหญิงเริ่มเข้ามามีบทบาทต่างๆมากกว่าแต่ก่อนมากขึ้น ทำให้ความไม่เท่าเทียมทางเพศในปัจจุบันลดลง ผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีทั้งที่สนับสนุนสมมติฐานและไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้